

על הפרק

לא תם ולא נשלם

לחברים שלום,

עוד יום עבר ואפילו נפתח דף פייסבוק ברשת ואנו בכלל בדרכנו לירושלים, מלאי התרגשות וחגיגות, לקראת כנס שהולך לסמן על מפנה וציון דרך היסטורי בענף. ביזמו הראשון של הכנס מסתבר שנפתחת על כולנו אש מגזרות שונות.

בהלת הקוטג' תופסת תאוצה, שאי אפשר לתארה במילים, ומאיימת להטיל בנו דופי ואשמה, שאין ולא היה לנו כל מושג, שאנו הולכים להיות חלק ממנה. כבר במהלך הכנס, הבנו שהר געש גדול מאוד התפרץ ואם נרצה או לא, אנו סמוכים אליו וישנם כוחות עצומים הפועלים בכל הכוח להפיל עלינו את התיק. נאומים חוצבי להבות נזרקים לאוויר ויותר ויותר שומעים, כי הרפתנים והחלקאים הם האשמים בכך שמחיר החלב הגולמי הוא הגבוה בעולם (אמירה אומללה שחוזרת על עצמה).

אנחנו מצדנו הופכים את חדר המועצה בכנס לחמ"ל, תוך הבנה מלאה של שייקה דדורי ושלי, כי בעצם, אנו בתוך מלחמה קשה וחלק מהפוליטיקאים רוצים להקריב אותנו, כפתרון מהיר למרד המתחולל. כל יועצי התקשורת מגויסים וכל הקשרים הפוליטיים, הגלויים והסמויים, נכנסים לעבודה.

כבר בכנס, מתכנסת הנהלת ההתאחדות לשיבת חירום, מקימה את מטה המאבק והמודל של המטה המצומצם והמטה הרחב נקבע. הוחלט כי עובדים בכתף רחבה ומפעילים, כפי שכבר תיארת, בים באוויר וביבשה, כל כוח מגן שיכול לבלום את המתקפה האלימה והמטורפת הזאת. אנו מסיימים את הכנס בשן ועין, מארגנים את כוחותינו ומבינים כי אנו נכנסים למערכה על עתידו של הענף ולצערנו, היא הולכת להיות ארוכה.

אופי ריך ויוסי מלול מתמנים לקמב"צי המערכה והופכים להיות מרגע זה ועד היום, לגורמים משמעותיים במערכה כולה. אופי ויוסי יוזמים שורה של מהלכים ועוזרים לי, כתף אל כתף, להכניס הרבה שכל וסדר למערכה.

משרד התמ"ת והאוצר יוזמים את ועדת קדמי ואנו מריחים ריחות רעים במיוחד. (אנקדוטה: כאשר הייתי רכז רפת במענית, נחשבתי לבעל מומחיות גדולה בהרחת קטוזיס אצל פרות. תאמינו לי, הריח שעלה מועדת קדמי היה מסריח הרבה יותר) לחלק מהשיבות הוזמנו ובסופן יצא דוח עם הרבה בלה בלה ובסוף מפיל את התיק על הרפתנים, מתערב ברגל גסה במדיניות המכסות, התכנון ומחיר המטרה.

הלם קל תוקף את המערכת כולה, עם התפרסם הדוח. כולם שואלים הייתכן, שזה מה שיוצא תחת ידו של ידידנו

לרבים מחבריי אני מספר כי משבר הקוטג' לענף החלב ומה שהפך להיות, ברבות הימים, למחאת המונים בכל רחבי הארץ, הוא כמו מלחמת יום הכיפורים למדינת ישראל. תאמרו – נסחפת, ובכן הבה נבחן זאת.

טרם המשבר היינו בתחושה כי עשינו מהלך היסטורי בדבר חוק החלב - היינו חזקים והיינו גאים כלפי ההתיישבות, כי הנה אנו, בדורנו, חיזקנו את מעמדנו, ביצרנו את מטה לחמנו לדורות, כפי שהגדרתי זאת מעשה לדורות. היינו מלאי ביטחון עצמי (קו בר לב זוכרים?) עוד בטרם אמשיך עם ההשוואה אומר, כי אני עדיין סמוך ובטוח, כי בסוף היום, מצבנו היה גרוע יותר אילולא חוק זה.

הענף כולו נעטף בחגיגות ובתחושת עוצמה, כי המעשה שנעשה יש בו דרמטיות מרובה והוא ראוי לשבח על עצם המעשה וראויים לשבח, כל מי שעסק בו והוביל ליום המיוחל הזה.

זו התחושה שהייתה ערב יציאתנו לכנס המדעי בירושלים, כאשר העניין המרכזי בכנס היה אמור להיות ההישג שיש בו, בחוק החלב, והדרכים להעמיד לו תקנות כאלו, שישרתו אותנו לשנים ארוכות. לא לחינם פתח את הכנס, מיוחדענו עו"ד שאול פלס, היועמ"ש של מועצת החלב, על אודות החוק וההישגים החשובים הגלומים בו. יום או יומיים קודם, החלה מחאה שאיש עוד לא שמע עליה לב והיא נקראה "מחאת הקוטג'".

הפגנת הרפתנים וההתיישבות

הביניים, שהריכוזיות, הקפיטליזם החזירי ושאר מיני בישין כלכליים, הפכו אותו לציבור מרושש. בעת כתיבת שורות אלו, אני יכול לומר, כי למרות מאמצים עליונים, לצערי לא תם ולא נשלם. אנו בעיצומה של מערכה שאין אני רואה עוד את סופה. לכאורה, כל יום א', יהיה אשר יהיה, במידה וימצא ראש הממשלה את הרוב הדרוש, הדוח המתועב יכול להגיע לשולחן הממשלה ובקונסטלציות פוליטיות כאלו ואחרות גם לעבור.

הנכון הוא, שרבים מאנשינו חברי המפלגות השונות, ערים ערניים ומגיבים. הלוביסטים שלנו עובדים ללא הרף, אבל אין לדעת מה יוביל יום.

נכון לשבוע זה, האחרון של אוגוסט, התאחדות מגדלי בקר יצאה ביוזמה עצמאית, כאשר עיקריה לא לדוח קדמי, כן למו"מ עם כל הגורמים והגעה להסכמות ובכפוף לעקרונות המנחים בחוק החלב.

קריאתנו זו הועברה לתנועות, למחלבות, לממשלה. היחידים שכרגע הרימו את הכפפה הם אנשי משרד החקלאות, בראשות השרה אורית נוקד. בהזדמנות זאת, ראוי לציין לשבח את השרה נוקד אורית, על עמידתה האיתנה לימיננו במאבק המתחולל.

לסיכום ביניים עד כאן, ניתן לומר כי הרצון המהיר להכות אותנו בנוק אוטו, חזק מהיר וקצר, נכשל, אך סיבובים רבים עוד לפנינו. כוחנו במותננו, לא נירא לא ניבהל ונלחם על זכותנו להוציא לחם מן האדמה, בארץ הזאת. עוד ניאבק על מתן כבוד ראוי לאדם העובד בארץ הזאת. לסיום, חשוב לציין, כי אנו נמצאים בתוך אירוע היסטורי, הן לענף והן למדינה כולה. כפי שאמרתי בתחילה, זהו יום הכיפורים החברתי של כולנו. אין אנו יודעים עדיין להעריך את תוצאותיו והשלכותיו וכותב שורות אלו משוכנע, כי יש בו באירוע הזה, זיקוק של שאלות, שדור שלם לא שאלו אותן. במחאה חברתית, לראשונה נבחנות נקודות מוצא שאיש לא ערער עליהן שנים רבות, וכמו שמאז מלחמת יום הכיפורים, המדינה כבר לא אותה מדינה, כך אני סבור כי אנו במלחמת יום הכיפורים החברתית, שבסופה המדינה לא תהיה אותה מדינה. יש להניח כי זה יוביל בסופו של תהליך ארוך וכואב למקום יותר טוב ויותר בטוח לכולנו.

ובבוא עלינו ראש השנה, אני רוצה בהזדמנות זאת, לאחל לכם ולבני ביתכם שנה רגועה יותר בטוחה יותר ורק בשורות טובות.

יעקב בכר
מזכיר התאחדות מגדלי בקר
וראש מטה המאבק

יעקב בכר בהפגנת ההמונים בתל אביב

שלום שמחון? מתפתחת מחלוקת קשה עם שר התמ"ת שנותרה פתוחה, לצערי, עד עצם היום הזה. היום ניתן לומר בוודאות, כי איש בהתיישבות העובדת לא מצא ולו דבר אחד לטובתנו, בדוח המתועב הזה. ללא כחל וסרק, הדוח סומן כמטרה המרכזית ליירוט על ידי ענף החלב ומכאן המאבק כבר מאוד ממוקד.

מתגייסים ומגייסים, מתכנסים ומחליטים על היטל מאבק ויוצאים בשורת יוזמות מחאה בארץ כולה. שיאה של המערכה היה בהפגנת המונים בתל אביב, שבה שיתפנו פעולה עם המועצות האזוריות, עם התנועות ואפילו עם אנשי מחאת הקוטג'. כאן, כבר היה ברור, אנו מסרבים לקבל את הגזרה היוצאת מדוח קדמי ושיאה של המחאה הוא נאומו של **יצחק אלרוב**, מוביל מחאת הקוטג', שטוען מעל הבמה, ובנוכחות של אלפי רפתנים, כי הניסיון להפיל את התיק על הרפתנים הוא בלוף ולא לזה התכוונו אנשי המחאה ולדעתם, האשמים הן המחלבות והרשתות.

בזירה התקשורתית שוכרים שירותי קמפיין ויעל שביט שלנו, שתמיד ידענו שהיא גדולה, הבנו שהיא ממש ענקית. התקשורת כולה גויסה ואנשינו הפכו, בן לילה, לכוכבי תקשורת. מרפתנים הפכנו כולנו לאנשי תקשורת, מחאה, ועסקנות פוליטית. המלחמה על הבית קראנו לזה וזה בדיוק המצב.

לימים המדינה רעדה ומחאת הקוטג' הפכה להיות דבר גורף שעיקרו מרד העם על יוקר המחיייה. כך ההתאחדות מוצאת עצמה חברה בארגון הגג של המחאה החברתית ואנו מבינים כי אנו שייכים לאותו ציבור של מעמד